

forekomme stødende, hvis en ejendomsspekulant kan indkassere en avance alene mod betaling af den lempelige kapitalvindingskat, medens det omvendt virker urimelig hårdt, at samme skat skal betales af den skatteyder, der på grund af flytning må sælge det hus, der har været hans bolig i mange år, eller som på grund af alder afhænder den ejendom, han har drevet i en årrække.

Hvis man vil inddrage avancer på anlægsaktiver under beskatning som kapitalvinding, melder det spørgsmål sig, hvorledes man da skal behandle et realisationstab, et „kapitaltab“. Når den skattepligtige må se sin skat blive forhøjet, såfremt og så snart han opnår en gevinst, må han have krav på en lempelse, hvis han lider tab.

Den i kommissionsudkastet foreslåede løsning af dette spørgsmål går ud på, at tab, der fremkommer ved realisation af formuegoder, med hensyn til hvilke avancer er undergivet kapitalvindingsbeskatning, alene skal kunne bringes til fradrag i eventuel skattepligtig kapitalvinding i det pågældende eller senere indkomstår (uden tidsbegrænsning). I en nedgangsperiode må det således forudses, at mange skattepligtige vil akkumulere kapitaltab, som de måske aldrig får mulighed til at bringe til fradrag i en kapitalvinding, hvad der naturligvis i særlig grad vil virke urimeligt, hvor de pågældende i tidligere skatteår er blevet kapitalvindingsbeskattet. Af hensyn til muligheden for eventuelt fradrag af et kapitaltab i fremtidige kapitalgevinster bliver skattemyndigheder og skatteydere nødt til at holde rede på disse tab. Dette vil yderligere besværliggøre praktiseringen af en generel kapitalvindingsskat, der i sig selv vil medføre et stort administrativt arbejde. Det vil derhos ofte kunne være meget vanskeligt at fremskaffe de til opgørelsen af den skattepligtige kapitalvinding relevante oplysninger om anskaffelsessum samt om, i hvilket omfang der efter anskaffelsen er afholdt udgifter til forbedringer. Ikke mindst vil dokumentationen for sådanne udgifter kunne volde vanskeligheder, ligesom der også kan opstå bevistvivl ved bedømmelsen af, om en del af en for år tilbage afholdt udgift helt eller delvis er fradraget ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst som driftsudgift.

Ud fra de foran anførte betragtninger har man ikke i forslaget optaget en almindelig

kapitalvindingsskat. På visse særlige områder forekommer en beskatning af denne art imidlertid rimelig og naturlig, og man har derfor på disse områder foreslået indførelsen af en særlig indkomstskat, der skal svares efter en lempelig fast sats, nemlig 15 pct.

Til § 67.

De under nr. 1—3 i stk. 1 nævnte indtægter svarer til de i kommissionsudkastets § 83, nr. 5 og 6 (bemærkningerne side 119) nævnte, idet man dog desuden har nævnt forfatter- og kunstnerret som sidestillet med patentrettigheder. I overensstemmelse med gældende ret (ligningslovens § 7) fastslås det, at fortjeneste ved afhændelse af patentrettigheder og forfatter- og kunstnerret er indkomstskattepligtig efter afsnit I, når afhænderen er opfinderen, forfatteren eller kunstneren selv. Den særlige regel vedrørende opfindere i kommissionsudkastets § 84, nr. 2 (bemærkningerne side 121) er udeladt, idet man i stedet for har foreslået en lempelsesbeføjelse tillagt finansministeren ved forslaget § 180, stk. 3, der bl. a. tager sigte på opfindere, jfr. bemærkningerne til den nævnte bestemmelse og til forslags § 5, stk. 4. I bemærkningerne til sidstnævnte bestemmelse er endvidere omtalt baggrunden for, at avance ved salg af good-will og tidsbegrænsede rettigheder er foreslået henført til beskatning med særlig indkomstskat.

Nr. 4. Reglen svarer til kommissionsudkastets § 83, nr. 7 (bemærkningerne side 119). Bestemmelsen tilsigter at give klare regler for beskatning af det vederlag, som i visse tilfælde tillægges en løntager, når han fratræder sin stilling. I praksis har man på dette område ofte været i tvivl om, hvorvidt ydelsen skal anses som vederlag for opgivelse af en rettighed og følgelig være indkomstskattefri, eller om den som efterløn skal anses som skattepligtig indkomst. I en række tilfælde har der været tilbøjelighed til at fastslå, at det vederlag, som svarer til lønnen for den periode, indtil hvilken opsigelse kan finde sted, skulle betragtes som skattepligtig indkomst, medens den overskydende del blev anset for en ikke skattepligtig formueerhvervelse. Da imidlertid de omhandlede vederlag som regel vil kunne betragtes som udtryk for, at den pågældende gennem sin indsats i hele beskæftigelsesperioden har gjort sig fortjent til en større affindelsessum